

EN FARLIG NYSTART

Christoffer Holst

En farlig nystart

Morden längs kartan

Lovereads

Love reads

Love reads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © Christoffer Holst 2025

Enligt avtal med Enberg Agency

Omslag: Emma Graves/designstudioe.com

Omslagsfoto: iStock/Shutterstock/TT Nyhetsbyrån

Tryckt hos Scandbook UAB, EU 2025

ISBN 978-91-89591-10-3

Prolog

Sommaren 1997

Det är en ovanligt varm augusti det här året. Det pratar alla vuxna om. Tolvåriga Saga Lidén tänker inte särskilt mycket på om den här sommaren är varmare än den förra eller inte. Det minns hon inte. Hon vet bara att hon svettas där hon ligger på picknickfilten i gräset utanför det gula huset där hon bor.

Hennes mamma tjarar om att hon måste ligga i skuggan, eller åtminstone täcka kroppen så att hon inte bränner sig. Aldrig i livet. Hon vill bli brun, skolan börjar om bara två veckor och Saga vägrar återvända dit likblek och trist.

Därför har hon på sig sin nyköpta bikini, som hon och en motvillig mamma köpte på H&M i Visby i början av sommaren. Då havet var alldeles för kallt att bada i. Nu måste man bada varje dag för att inte smälta.

De senaste veckorna har Saga och hennes bästis My cyklat till Sandvikens strand och simmat. De har vadat långt ut i det långgrunda vattnet och ibland bara flutit omkring på rygg och tittat upp mot solen. De få dagar då det regnat har de hängt hemma hos My i hennes hus nära Tempobutiken. De har mimat till Spice Girls "Wannabe", druckit jordgubbssaft och ätit Singoallakex, läst Veckorevyn och hyrt skräckfilmer som

Sagas föräldrar aldrig hade tillåtit henne att se. *När lammen tystnar. Basic Instinct. Tandläkaren.* Saga ryser till. *Herregud, mamma hade svimmat om hon sett de filmerna.* Men Mys föräldrar är lite flummigare. De tillåter det mesta, eftersom de är konstnärer från Stockholm som flyttat till ön. De turnerar runt med en teater på somrarna och då är My rätt mycket ensam hemma. Vilket inte gör så mycket när man har MTV att titta på. Det har de verkligen inte hemma hos Saga.

Hos My har de unga tjejerna suttit storögda framför teven och spelat in videor av Backstreet Boys, Madonna och Alanis Morissette. Mys värld är mycket större än Sagas lilla tillvaro som mest består av tråkiga grillmiddagar i trädgården och alldeles för utdragna kortspel.

Mys liv är ett enda äventyr. Ett som Saga vill vara en del av.

Solen skiner så starkt nu att det knappt går att urskilja bokstäverna på sidan. Saga slänger undan boken och lägger armen över ögonen. Hettan bränner över hela kroppen, hon känner svetten pärla i pannan. När Saga sov över hos My för några dagar sedan slutade fläkten funka. Och trots att My ringde sin pappa och bad om hjälp så fick de inte igång den.

Därför har de en annan plan för kvällens övernattning. De ska tälta i Mys trädgård. Hennes föräldrar har ett gammalt orange sporttält från sjuttioalet som de har letat reda på. Du som tjatade om att jag skulle åka på kollo i sommar, hade Saga sagt till sin mamma häromdagen. *Nu kommer jag ju sova utomhus i alla fall!*

Klockan är knappt tre på eftermiddagen, men Saga längtar redan tills hon ska få cykla iväg till My. Till äventyret som väntar.

I

Louise

– Hade de inte kunnat kosta på sig en bro här? Som den till Öland?

Louise skakar på huvudet och försöker mota undan illamåendet genom att ta en klunk vatten och fokusera blicken på en punkt långt bort i fjärran. Men det är nästan omöjligt att hitta en punkt över huvud taget – allt är bara blått. Hav och himmel och förrädiskt böljande vågor.

Bredvid henne skrattar Rutger till.

– Ölandsbron är några kilometer lång, vägen från Nynäshamn till Gotland är rätt mycket längre.

– Jo, muttrar Louise. Jag förstår det. Önsketänkande, du vet.

– Du som är en så världsvan kvinna! Jag trodde du var van vid att vistas på skepp och stora hav.

– Jag och Lennart hyrde faktiskt en segelbåt utanför Kroatien en gång. Vackraste vyerna jag sett i hela mitt liv. Men jag kunde knappt njuta av dem eftersom jag tillbringade den mesta tiden hukad över toaletten nere i ruffen.

Rutger skrattar.

– Självt har jag klarat mig från illamående. Aldrig blivit kräksjuk i hela mitt liv, aldrig känt någon yrsel på havet.

Louise stirrar på honom med mörk blick.

– Jag är så glad för din skull.

Han klappar henne lätt på axeln, och beröringen dröjer sig kvar hos Louise. De är kollegor, hon och Rutger. Och oftast är det handslag som gäller när de träffas, ibland en kram när de rott något nytt projekt i hamn. En hand på hennes axel ... det är något nytt.

– Ska jag gå och köpa något till dig? Lite frukost, då kanske illamåendet lättar?

– Säljer de gin & tonic på den här karusellen? säger hon torrt.

– Inte innan lunch, tror jag.

– Då nöjer jag mig med mitt vatten.

Rutger går iväg för att handla lite frukost till sig själv och Louise lutar sig tillbaka i sätet och tittar ut genom det skitiga fönstret. Ser på havet därute. Hon älskar havet. Speciellt utsikten över det från sin villa på Dalarö. Men när hon sitter i fåtöljen på den inglasade verandan hemma i huset sitter hon, till skillnad från nu, still.

Trots illamåendet kan hon inte undgå att känna ett pirr i magen vid tanken på den stundande veckan. Det var länge sedan hon var på Gotland. Troligtvis i samband med någon jobbresor för ett decennium sedan. Då bodde hon på ett fint hotell i Visbys medeltida stadskärna, gick ut med kollegorna och drack champagne och testade maten på en av alla populära krogar. Hon har alltid gillat Gotland, men det är sannerligen en plats som förändrats de senaste femtio åren. Hon minns att hon åkte dit som ung och hur ön kändes som en sömnig plätt landsbygd mitt ute i havet. Visst bjöd Visby på uteställen och hotell även på sextiotalet, men det går inte att jämföra med idag. Nu har stockholmarna annekterat ön, på gott och ont. Det sägs att öborna fått det kämpigare med ekonomin sedan rika fastlänningar började köpa lägenheter i

Visby och tjugiga stenhus vid havet, men å andra sidan blomstrar ön under sommarhalvåret. Festivaler, exotiska stränder, loppisar, konserter. Och många är de svenskar som firar sina bröllop i idylliska lador utanför Tofta.

Att ett litet boutique-hotell på Gotland skulle ingå i projektet Den stora smakresan var självklart för Louise Collins när hon valde att kliva in som kreativ chef i familjeföretaget. Men det var inte det första de tog tag i. Förra sommaren blev Vadstena den första platsen där de byggde nytt, och samma vinter påbörjades förvandlingen av ett idylliskt timmerhus i vackra Tällberg i Dalarna.

Nu är en tomt på Gotland köpt, och det är dags att dra igång det tredje hotellbygget. Men att hitta rätt plats tog tid för Louise och Rutger. Kanske för att de riktade in sig på fel platser till en början. Rent spontant tänkte Louise på Fårö, eller alternativt Burgsvik och Sudret på södra delen av ön. Men tomterna där var oerhört dyra, trots det dystra ekonomiska världsläget, och konkurrensen var dessutom hårdare. Det var faktiskt Rutger som först föreslog att de skulle titta närmare på östra sidan. Där får man visserligen inte samma fantastiska solnedgångar som på västra sidan, men landskapet är oerhört vackert och lite mer utforskat jämfört med resten av ön.

Rutger har dessutom en gammal kompis som öppnat ett litet pensionat i Katthammarsvik där de kan bo för ett bra pris under tiden de är där och planerar bygget.

Louise ser aprilsolskenet glittra över de böljande vågorna därute. Våren är äntligen här, och påskan med den. Det är inte direkt varmt ute, oftast inte mer än tio grader om dagarna, men när solen skiner går det bra att endast ha på sig en tunn jacka och en halsduk utomhus. Och ett par solglasögon, förstås. Louise har alltid känt sig väldigt bekväm i solglasögon.

Hon plockar upp sin mobil och tar en selfie som hon skickar

till sin syster Lina, ackompanjerat av texten: *På färjan nu*. Plus en grön spy-emoji. Hon lägger även till: *Hur mår du idag?*

Hon inväntar ett gäng studsande pluppar men inser efter ett tag att täckningen nog inte är den bästa härute på Östersjön. Hon försökte få med sig Lina till Gotland, åtminstone i några dagar. Hennes syster har en lite kämpig period just nu och skulle antagligen må bra av sällskapet. Men Lina är envis som få och mån om att stå på egna ben. Något som uppenbarligen gått i arv, tänker Louise och ler för sig själv.

– Frukost!

Rutger är tillbaka och ställer ner en bricka med en ost- och skinkmacka, ett kokt ägg, lite juice och en kopp kaffe.

– Jag äter något när vi kommer fram, säger Louise. Men njut på, du!

– Jag njuter alltid, Louise. Speciellt av frukost – dagens bästa måltid!

Louise höjer på ena ögonbrynet. Han har uppenbarligen aldrig ätit en löjromstoast framåt kvällen, tänker hon. Medan Rutger skalar sitt ägg drar Louise halsduken runt ögonen likt en ögonbindel.

– Hur långt kvar tills vi är framme? frågar hon.

– Två timmar ungefär.

– Perfekt. Då släcker jag lampan nu. God natt.

2

Malin

Tre veckor tidigare

– Vi närmar oss ...

Malin vänder bort blicken från åkrarna utanför den rullande bilen. De är jordiga och gråa nu, men om bara några veckor kommer det börja gro. Grönskan kommer komma tillbaka. Hon ser fram emot det.

Hon tittar på Sigge som sitter i förarsätet och självsäkert rattar bilen. Ser hans mörka hår fladdra lätt i draget från värmefläkten. Hans skarpa käklinje, hans mörka ögon, den lätta skäggstubben. Det var länge sedan hon tänkte på hur snygg han är. Hon har haft så mycket annat att tänka på den senaste tiden.

– Oj, redan?

– Yes, det är ju bara fyrtiofem minuter från Visby.

– Fina vägar häromkring också.

– Eller hur? Jag sa ju att du skulle gilla det. Landsbygden här på ön är något helt annat än tätorterna. Visby är tjustigt, men det här är det riktiga Gotland.

Hon nickar och ser hur Sigge svänger vänster vid skylten som annonserar om Katthammarsvik. De passerar en pytteliten Tempo, ett äldreboende och massor av villor som

ligger placerade längs vägen. Men efter bara en liten stund får Malin syn på havet bakom några hustak. Det pirrar till i kroppen. Herregud. De ska verkligen bo vid havet. Vägen leder vidare mot en hamn, där Sigge berättat att det ska finnas ett mysigt rökeri där man kan äta färska räkor och dricka rosé på sommaren. Men innan de når fram till vattnet svänger han höger upp för en liten grusväg. Inom kort stannar han till på en parkeringsplätt utanför ett järnstaket som omgärdar en vidsträckt trädgård.

– Ta-da!

Malin kan knappt tro sina ögon. Ja, hon visste att huset låg nära havet, att det var stort, att det var något helt annat än vad de skulle ha råd med i Stockholm. Men det här ...

De kliver ut ur bilen båda två, men Malin måste hålla i sig i bildörren för att inte tappa balansen av chocken. Gruset knastrar under hennes vinterkängor. Det är mars, men fortfarande väldigt kallt och blåsten får det att ila i hennes kinder.

– Men wow, Sigge ...

Han skrattar till.

– I know. Sjukt, va?

Han öppnar järngrinden, som gnisslar ordentligt, och kliver in i trädgården. Deras trädgård. Malin ser på honom när han går mot det stora, gula trevåningshuset i trä med ett inglasat tornrum och växthus på tomten. Den tretusen kvadratmeter stora tomten med knotiga äppelträd.

– Kommer du, eller? ropar han efter henne.

Malin nickar för sig själv och slår igen bildörren. Följer efter sin make, går mot sitt sprillans nya hem medan tankarna snurrar i huvudet.

*

Kvällarna kommer fortfarande alldeles för tidigt. Redan vid sextiden börjar det skymma i Katthammarsvik. Men det gör ingenting, för Sigge har gjort upp en eld i kakelugnen i vardagsrummet. En av tre eldstäder i huset. Det knastrar trivsamt och om man sitter nära kakelugnen värmer den ordentligt också.

Det ploppar till när Sigge drar korken ur champagneflaskan och fyller på i de två plastmuggarna. På en sliten träbricka framför dem har Malin dukat upp brie de mauz, vindruvor, kex och en grönpepparpaté de köpte på Ica Maxi utanför Visby.

De skålar med varandra och Malin tar en klunk av den bubblande champagnen. Den smakar mogna äpplen, jäst och brioche. Alldeles för dyr egentligen, men det här är ett speciellt tillfälle.

Hon ser sig omkring i det nakna rummet. Det är först imorgon som flyttlasset rullar in, i en enorm lastbil som kört hela vägen från Stockholm. Tanken på att hon aldrig mer kommer få kliva in i den stora hallen i trean på Kungsholmen får henne att känna ett styng i hjärtat. Hon kommer aldrig mer få laga mat i köket med utsikt över den lummiga innergården. Aldrig mer sjunka ner i det helkaklade badkaret i badrummet som hon ansträngt sig så hårt för att göra perfekt. Nu är lägenheten ett minne blott.

Nu börjar något nytt.

De har gjort rätt som flyttat hit, intalar Malin sig. Hon vet ju det. Dels behöver de verkligen en nystart, båda två. Det kommer vara bra för förhållandet. Dels är detta en fantastisk investeringsmöjlighet. Om de ser till att få det här huset i toppskick kanske de ökar värdet på det till och med. Och så har ju Sigge längtat tillbaka till sin barndoms ö. Gotland. Och en relation handlar förutom kärlek om kompromisser.

Men en sista grej har också bidragit till beslutet att flytta hit. Livet på Gotland kommer få hennes views att skjuta i höjden. Nej, hon kan såklart inte vara hundra procent säker på det, men hon kan gissa. Videon där hon lämnade över nycklarna till lägenheten på Kungsholmen till den nya ägaren och berättade att hon nu var på väg mot nya äventyr slog tittarrekorde. Nästan tvåhundratusen visningar på Youtube.

De senaste tre åren har Malin etablerat sig som det nya stjärnskottet inom influencervärlden. Men det är inte mode eller skönhet eller några specifika åsikter som har gjort henne så stor. Det är inredning. Hon ville egentligen aldrig bli influencer, det fanns aldrig någon sådan plan. Hon är dessutom snart fyrtio, hon passar inte ens in i det där universumet. Men hennes Instagramkonto tog fart av bara den när hon delade med sig av hur hon inredde och restaurerade sekelskifteslägenheten på Kungsholmen med loppisfynd och gediget hantverk, och när Malin även började lägga ut videor på Youtube där hon berättade om byggnadsvård, tapetserade och kaklade och dekorerade med blommor, sköt hennes popularitet ytterligare i höjden.

Nu kommer hennes följare att få hänga med på renoveringen av ett nästan hundra år gammalt hus vid Gotlands kust. Det är som Sigge säger: De kommer älska varje minut.

Det stämmer säkert. Nu måste bara Malin lära sig älska det också.

– Du ...

Hon rycker till när Siggas varma hand stryker över hennes kind. Möter hans blick.

– Jag fattar att det här inte är lätt, säger han. Att flytta så långt bort från Stockholm och alla våra vänner. Men det kommer bli bra ... du vet det, va?

Hon ler. Hennes alltid lika omtänksamma man.

– Ja. Jag tror det kommer bli superbra. Det känns bara lite nytt och läskigt alltsammans.

– Jag fattar det, men tänk när sommaren kommer. Trädgården, växthuset. Jag ska visa dig hela ön också. Jag tror du kommer älska den här platsen.

Hans dialekt ger sig tillkänna. Trots nästan tjugo år i stan brukar Sigges gotländska ofta återvända när han pratar om just ön.

– Du har helt rätt. Och du ...

– Ja?

Hon kysser honom.

– Champagnen har redan fått mig att må lite bättre.

*

Hon vaknar framåt tvåtiden.

Den gamla villan ligger i mörker. Malin blinkar till några gånger, funderar på vad det är som väckt henne. Hon vrider på huvudet, ser Sigges konturer i mörkret. Hur hans bröstkorg häver och sänker sig, hon hör det lätta ljudet av hans andetag.

Deras säng är inte här än, så de har sovit på varsin uppblåsbar madrass med filter framför eldstaden i vardagsrummet. Här är det varmare än i resten av huset. Är det kylan som väckt henne? Nej, så kallt är det inte.

Hon sätter sig upp i mörkret. Sigge verkar sova tungt.

Malin bestämmer sig för att tassa iväg till köket och dricka ett glas kallt vatten. När hon reser sig och går ut ur vardagsrummet och in i köket som vetter mot den mörka trädgården, är hon tacksam att de valde att investera i ett hus som redan hade alla bekvämligheter på plats. Rinnande, kommunalt vatten, varmvattenberedare, en fungerande luftvärmepump – som de dock inte slagit på än. De är lite rädda för elpriserna,

eftersom de hört om vänner som flyttat till hus och åkt på att betala skyhöga summor. Man tror att man ska leva ett billigare liv när man lämnar storstan för landet. Man tror detta ända tills en räkning på femtontusen för en månads el dimper ner på hallmattan, som troligtvis ligger på ett golv som behöver bytas ut för femtiotusen, och under golvet lurar i sin tur en fuktskada i husstommen som genast behöver repareras. Plötsligt känns de där utekvällarna på Kungsholmen där man betalar hundraåttio kronor för en drink som ett kap i jämförelse!

Men Malin var noggrann och anlidade en besiktningsman inför denna flytt. Och även om en hel del ytskikt behöver fixas med, så är grunden stabil.

Hon håller upp lite vatten och betraktar det dunkla köket. Kanske är det här hon ska börja? Att fixa kök är roligt, speciellt när utgångspunkten är ett fint fyrtiotalskök med sneda luckor och glashållare för både mjöl, socker och havregryn.

Hon dricker det kalla vattnet i djupa klunkar.

Kommer hon trivas här? Ja, svarar hon sig själv i huvudet. Eller kommer hon få lappsjuka? Nej, så heter det nog inte längre. Hon får inte skriva ut det på Instagram, då kanske någon samarbetspartner hoppar av. Isoleringssjuka kan Malin skriva. Kommer hon få isoleringssjuka? Hon har alltid älskat de trafikerade vägarna på Kungsholmen, alla restauranger som håller öppet till sent på kvällen, den där 7-Elevenbutiken som Mauro Scocco sjöng om på åttioalet.

Nu ska hon bli en lantis.

Det kanske tar ett tag innan lokalborna förstår hur fin du är, sa Sigge till henne innan de flyttade hit. Hon hade skrattat nervöst till svar. Skulle de jaga henne med högafflar? Tydligt kan gotlänningar vara väldigt patriotiska. Kanske inte så konstigt, med tanke på hur stockholmarna har annekterat

denna ö ekonomiskt men ändå bara kommer hit några gånger om året.

Åh gud, tänker Malin. *Vad kommer hända när öborna bittar fram till mitt Instagramkonto där jag står som en nyduschaad sektledare med ett nybakat surdegsbröd i ena handen och ett fång liljor i andra?* Nej, hon kommer säkert få anstränga sig för att passa in här, tänker hon. Det kanske tar tid, men hon är fast besluten att lyckas.

Och snart kommer hon förhoppningsvis vara gravid igen. Skaffa barn här. Då kommer hon lära känna människor via förskolor och mammagrupper. Finns det ens mammagrupper här? Det måste det göra. Gud, hon börjar redan låta som en typisk stockholmare. *Men gud, så ni har fått el hit till ön alltså? Vad kul! Grattis!*

Med vattenglaslet i handen börjar hon gå upp för den breda trappan till övervåningen. Där uppe finns ett sovrum, ett stort badrum med badkar, ett gästrum och så en liten spiraltrappa som leder upp till tornrummet. Tänk att de har ett tornrum. Malins vänner kommer smälla av när de kommer hit och hälsar på i sommar.

Hon lyckas ta sig upp till övervåningen utan att trappstegen knarrar alltför mycket och väcker Sigge. Väl där ställer hon sig vid spiraltrappan och funderar. Ska hon gå upp till tornrummet? Det är ju hennes hus nu, men det känns inte så än. Det känns som om hon smyger runt i någon annans hem, spionerar och snokar. Och så är det mörkt. Men ... nyfikenheten är för stor.

Hon fortsätter upp för den lite rangliga spiraltrappan och befinner sig plötsligt i det lilla tornrummet. Här uppe finns inte mycket, bara ett skrivbord, en bokhylla och ett fönster med en så djup fönsternisch att man skulle kunna göra i ordning en myshörna med dynor och kuddar där.

Hon sätter sig ner och tar in den storslagna utsikten, ja, det som går att urskilja i mörkret vill säga. Härifrån ser man hela trädgården men dessutom Katthammarsviks hamn, rökeriet som ligger där samt havet och båthamnen.

– Wow, viskar hon för sig själv i dunklet.

Det är den här utsikten som utgör nästan halva huspriset. Men det kanske den är värd. Här uppe skulle hon kunna göra i ordning en egen liten ateljé. Vilken dröm.

Det ska nog bli bra det här, tänker hon.

Hon är sitt eget sällskap i mörkret. Och nu måste hon bara våga lita på framtiden och att allt kommer ordna sig.